

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

55 години от Унгарската революция

Антисоциалистическо ли беше
въстанието през 1956 г?

5

Нескончаемият „мирен“ преход

Откъде трябва да започнем с
анализа на „прехода“ и – по-ва-
жно – докъде трябва да стигнем.

7

Китайците преоткриват марксизма

Китайските студенти създа-
ват марксистически кръжоци... гнес.

9

Кратка история на анархизма

Мариана Енkel от CIRA с опит за
сбито и интересно представяне
на нашата история.

10

Работнически съвети или профсъюзи

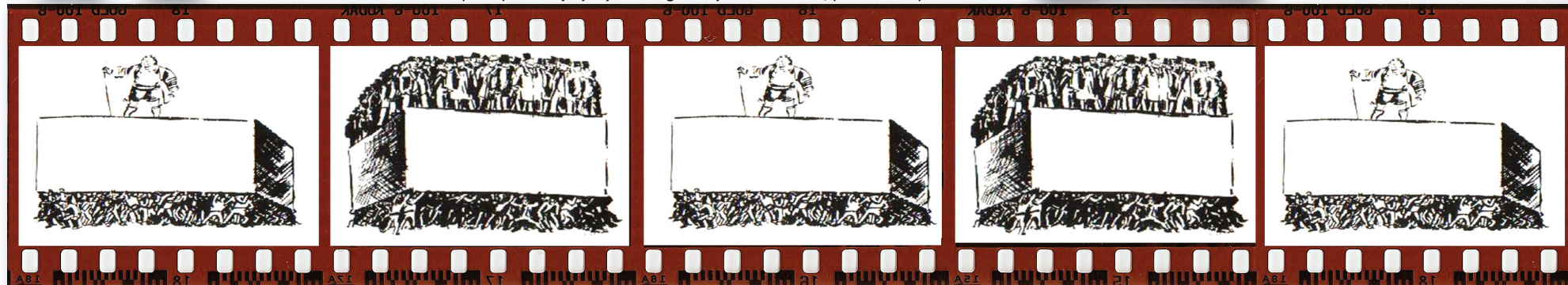
Каква е разликата и какво трябва
да бъде нашето отношение.

11

ИЗБОРИТЕ: страница 3 и 4

▼ В колажа е използвана гравюрата „Триумфът на демокрацията“ на Франс Мазерел

КОРЕНИ

Черното знаме

Черното знаме за първи път
е развято през март 1831 го-
дина в Ренс, Франция от раз-
бунтували се работници. На
него те написали „Работа или
смърт“. Традицията продължа-
ва въстанието на тъкачите
в Лион на 21 ноември същата
година – и този път черните
платнища над барикадите не
означава скръб и отчаяние,
а борба срещу потисничест-
вото. Черното знаме е отри-
цание на партийни и държав-

ни цветове, знаме на гнева и
на възмездието за всички при-
чинени мъки. Черното знаме е
обратното на бялото, какво-
то се вдига при капитулация,
затова Черното знаме озна-
чава съпротива докрай и от-
въд края. Безчет са борците
за свобода и справедливост,
държали в ръцете си Черно
знаме и загивали под него.

Свободата няма цвят. Жи-
вотът има само когато е сво-
боден. •

в колажа е използвана илюстрация на Никифор Русков

ДВИЖЕНИЕТО „ОКУПИРАЙ“

Окупирай България

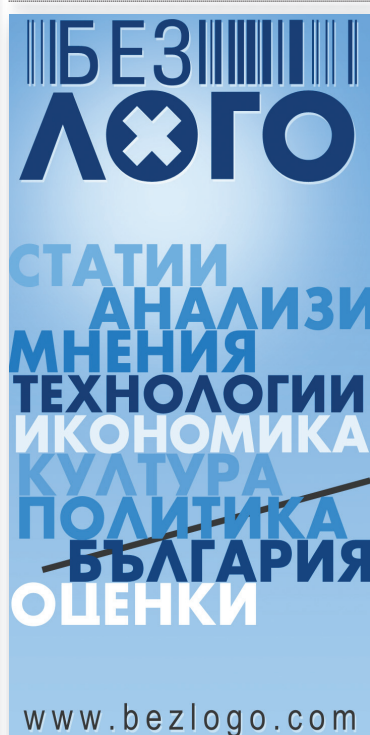
Хиляди хора в над 1500 града
по света „окупираха заедно“
на 15 октомври. Броят на хо-
рата беше различен – от пе-
тдесетина хиляди в Лисабон
до 80 души в Йоханесбург. Съ-
битията преминаха основно

в шествия и мълчаливи бге-
ния, на някои места се стиг-
на до „улична война“. Чуха се
интересни предложения, на-
пример това да се премахне
анонимността на банковите
сметки, както е премахната
анонимността на хората. Ето
как изглеждаха нещата през
очите на журналистите:

„Проблемът е, че месеци
след началото на протестно-
то движение (а то започна на
15 май в Магдиг), то все още
няма никакви ясни политиче-
ски послания и следовател-

но – никакви резултати. Вся-
ко едно движение без резул-
тати е провал. А причината
за провала на това е липсата
на ясна идея. Протестиращи-
те имат кауза – те знаят, че
не харесват начина, по който
изглежда бъдещето им и са
доста убедени, че банките и
политическия елит са винов-
ни за това. Какво обаче пред-
лагат в замяна, все още не е
ясно.“

Решен да провера дали на-
истина е така, се вдигнах до
» » продължава на страница 6

СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2012

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Абонаментът за вестник
„Свободна мисъл“ завършва
на 15 декември. Можете да се абонирате
във всички пощенски клонове в страната, а
също и в офисите на Артефакт ООД, София,
ул. Хубавка 8. На телефон 971 71 71 можете
да се обадите, за да изпратим безплатно наш
куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

ИДВАЩИЯТ БУНТ

» » » продължава от миналия брой

Очевидна беше една от първите отбранителни маневри на режима – конституирането на „панелките“ като субекта извършител на „бунтовете от ноември 2005“. Достатъчно е да видим муцуните на онези, които в това обществено *са някой*, за да разберем радостта *да бъдеш никой*.

От видимостта трябва да бягаме. Една сила, която се изгражда на тъмно обаче не може вечно да бяга от нея. Нашата поява като сила трябва да стане в най-подходящия момент. Колкото по-дълго избягваме видимостта, толкова по-силни ще бъдем, когато накрая тя ни заситне. Веднъж станали видими, ние ни ще бъдат преброени. Тогава или ще бъдем в състояние да я направим на пух и прах, без много да му мислим, или тя ще ни смаже за нула време.

Да организираме своята самоотбрана!

Ние живеем под окупация, *под полицейска окупация*. На улицата се арестуват имигранти без документи, полицейски коли без опознавателни знаци патрулират булевардите, крайните квартали в мегаполисите се усмиряват с техники, изпробвани в колонните, вътрешният министър излиза с декларации за войната с „бандите“, които ни напомнят ежедневно за войната в Алжир. Това са предостатъчно мотиви, за да не се оставим да ни смажат, а да организираме своята самоотбрана.

Докато расте и се разгръща, една комуна започва да вижда как действията на властта се прицелват в нейните устои. Тези контраатаки приемат различни форми: на прелъстяване, на привличане с увещания и обещания за безнаказано връщане на „блудните синове в лоното на отечеството“ и в последна сметка – с брутално насилие. Самоотбраната трябва да бъде за комуните една колективна очевидност – колкото практическа, толкова и теоретическа. Да се парира един арест, да се съберем бързо и достатъчно на брой, за да осуетим опитите за изхвърляне на хора от домовете им, да укрим някой от нашите – това няма да бъдат изкуствени реакции за времената, които настъпват. Не можем постоянно да възстановяваме базите си от нулата. Вместо да изобличаваме постоянно репресиите, нека се приготвим да ги отблъснем.

Работата не е проста, защото в зависимост от очаквания ръст на народната съпротива, расте и полицей-

ската работа – гоносничеството, ангажирането на лумпените в разни национални гвардии и милиции, смесването на полицейските сили с тълпата. Моделът на полицейското проникване – дори в условията на бунт – занаят пред ще бъде *цивилното ченге*. Ефикасността на полицията по време на последните манифестации срещу CPE идваше от цивилните агенти, които се смесваха с тълпата в очакване на инциденти, за да си свалят маските и пуснат в действие съзотворения газ, бухалките, каучуковите куршуми, арестите – и всичко това в координация с охраната на демонстрациите. Самата възможност за тяхното присъствие е достатъчна да посее съмнения между протестиращите – кой кой е? – и да бъде парализирана акцията. Ако приемем, че една демонстрация не е просто сбор за преброяване, а начин за действие, ние трябва да се сдобием със средства и методи за демаскиране и неутрализиране на цивилните джандари, да ги прогоним и при случай да изтръгнем от ръцете им тези, които те се опитват да арестуват.

Полицията е видима по улиците, тя има преимущество то да се организира, да тренира и да изпробва непрекъснато новите си оръжия. За сравнение, нашите оръжия са били винаги рудиментарни, майсторени от самите нас и често импровизирани на място. В никакъв случай те не могат да съперничат с огневата мощ на полицейските, но те цялостно да държат на разстояние, да отклонят вниманието, да упражняват психологически натиск или да направят изненадващ пробив и да завземат терен. Нито едно нововъведение в центровете за подготовка на френската жандармерия срещу градската герилна очевидност не е достатъчно и без съмнение никога няма да може да реагира достатъчно бързо срещу едно подвижно множество, което е способно да удари едновременно на няколко места и което се стреми винаги да запази инициативата.

Комуните очевидно са уязвими от следенето и полицейските разследвания, в които се използват разузнаването и науката. Вълната от арести на анархисти в Италия или на войнствените еколози в САЩ стана възможна с помощта на подслушванията. Всеки арест днес дава възможност за вземане на ДНК и за попълването на досиетата с все повече подробности. Един от окупиралите сграда в Барселона бил разкрит, защото оставил отпечатъците си върху позивите, които е раздавал. Методите за кар-

мотекирането ни се подобряват непрекъснато, включително чрез биометрията. След като електронната лична карта е вече задължителна, нашата задача става още по-трудна. Парижката комуна разреши проблема с картотеките, като опожари сградата на общината (Отел дьо Вил) – подпалвачите унищожиха регистрите за гражданско състояние. Днешната ни задача е да намерим средства за необратимо унищожаване на компютърните бази данни.

БУНТ

Комуната е основната единица в партизанската реалност. Един бунтовен подем може би не е нищо повече от умножаване на комуни, които създават връзки помежду си. Според хода на събитията, комуните се организират в единици от по-голям мащаб или се разделят. Между една банда от братя и сестри, „свързани на живот и смърт“, и събранието на едно множество от групи, комитети, „банди“ за организиране на снабдяването или за самозащита било на един квартал, било на въстаналия регион, има разлика само в мащабите – иначе всички те са комуни.

Всяка комуна по начало се стреми да бъде самостоятелна – вътре в нея парите изглеждат нещо смешно и в крайна сметка неуместно. Силата на парите е в това да привличат непривлечените, да свързват непознатите, без да ги правят познати, и по този начин, като правят всичко еквивалентно, да пускат всичко в обращение. Способността на парите да свързват всичко, се заплаща с фалша на тези връзки, където измамата е правило. Недоверието е основата на кредитните отношения. Поради този факт царството на парите е винаги царство на контрола. Практическото премахване на парите може да стане само чрез разширяването на комуните. За всяка от тях то трябва да се подчинява на грижата комуната да не надмине определена големина, отвъд която тя губи контакт със самата себе си и издига почти неизбежно една господстваща каста. Тогава комуната ще предпочете да се раздели и по този начин в същото време да се разшири, за да избегне подобен нежелан резултат.

Въстанието на алжирската младеж, обхванало цяла Кабилия през пролетта на 2001 г., успя да завземе почти цялата ѝ територия, атакува полицейските участъци, съдилищата и всички проявления на държавата като така генерализира бунта до там,

че принуди силите на реда едностранно да отстъпят и физически попречи на провеждането на изборите. Силата на движението се състоеше във взаимното допълване на множеството му компоненти, които бяха само частично представени в безкрайните и безнадеждно мъжки събрания на селските и другите народни комитети. „Комуните“ на продължаващото непрекъснато да тлее алжирско въстание имаха много лица – било на лудите глави с каските, които хвърляха газози буталки по полицейските части за борба с безредиците от покрива на сграда в Тузи Узу, било на усмивката на стария ветеран от съпротивата, обвинен в своя бурнус, било на духа на жените от планинските села, които упорито продължаваха с традиционното земеделие, без което блокирането на икономиката на региона никога не би могло да бъде толкова систематично и постоянно.

Да запалим огън от всяка криза

„Трябва още да добавим, че не можем да лекуваме цялото население на Франция. Ще трябва, следователно, да се направи избор.“ С тези думи един експерт-вирусолог резюмира пред В-к Лео Монд от 7 септември 2005 г. това, което би станало в случай на една пандемия на свински грип.

„Терористически заплахи“, „природни катастрофи“, „вирусни тревоги“, „социални движения“, „насилие в предградията“ са за управниците моменти на дестабилизация, в които те задържат властта си чрез селекцията на това, което ги допълва, и унищожението на онова, което ги затруднява. Следователно е логично това също да бъде повод за всяка друга сила да се консолидира или да се разшири, заемайки обратната позиция. Прекъсването на стоките потоци, нарушаването на „нормалното“ – достатъчно е да се види как се преобръща животът в един блок, внезапно лишен от електричество, за да си представим какво би се случило с живота на един град, лишен от всичко – и от полицейския контрол включително, – с което ще се освободи потенциалът за самоорганизация и самоуправление, немислим при други обстоятелства. Това не убягва никому. Революционното работническо движение беше разбрало добре, че кризите на буржоазната икономика са сигнали за превръщането му в непреодолима сила. Ислямските партии са най-силни там, където успяват да заместят интелигентно разкапващата се държав-

ност – например при изграждането на местни звена за помощ след земетресението в Бумерг, Алжир или при ежедневното подпомагане на населението в разрушения от израелската армия Южен Ливан.

Както подчертахме по-горе, опустошеният от урагана Катрина Ню Орлиънс даде възможност на една периферна част от северноамериканското анархистическо движение да постигне нечувано готово сплотяване, като обедини всички хора, които се съпротивляваха на насилствената евакуация. Уличните кухни изискват предварителното обмисляне на снабдяването с провизии; бързата медицинска помощ изисква придобиването на необходимите познания и материали, както и инсталирането на свободни радиопредататели. Социалната наситеност на подобни инициативи се гарантира от радостта, която съдържат, от начина, по който достигат отвъд индивидуалния стоицизъм, и от демонстрацията на осезаема реалност, която успява да избяга от натрапчивото всекидневие на реда и работата.

В страна като Франция (където радиоактивните облаци се спират на границата и където не се страхуват да построят „канцерополис“ върху бившето селище Севезо след експлозията на азотния завод (AZF) е по-малко сигурно да се разчита на „природните“ кризи, вместо на социалните. На социалните движения се пада най-често да прекъсват нормалния курс на разрухата. Разбира се, през последните години различни стачки предоставиха масово случаи на властта и на собствените на предприятия да изпробват техния капацитет, като увеличават все повече и повече секторите, в които е забранено да се стачкува и по този начин превръщат спирането на работата в чисто символичен акт, който не нанася по-големи щети от един снеговалеж или самоубийство на железопътните релси. Като тръгнаха срещу установените практики за съпротива със систематичната окупация на учрежденията и упоритите блокади, борбата на гимназистите през 2005 г. и борбата срещу закона CPE ни припомниха за способността на големите движения да създават неприятности и да провеждат разнообразни офанзиви. Във всички групи по интереси, които те родиха и оставиха след себе си, ние зърнахме за миг условията, които позволяват на социалните движения да станат почва за нововъзникващи комуни. •

(следва)

За по-добра лична и обществена хигиена!

Щом след половинчатия бунт в село Катунца срещу произвола на една мутра (толерирана дълго време от политици) се намериха хора да крещят „ЦИГАНИТЕ НА САПУН, ТУРЦИТЕ ПОД НОЖА“, наложително е да бъдат посочени истинските виновници, които заслужават ликвидирание – това са **политиците** и **мутрите**, без оглед на етническия им произход.

Политиците и мутрите са вид **социални паразити**. Коемо означава, че дейността им предизвиква лишения, страдания и даже смърт сред останалото население. Мутрите действат пряко, често собственооръчно, докато политиците – чрез кабинетните си решения и с ръцете на мутри и служители на силовите ведомства.

Политиците специализират дават на примамливи обещания и лапане на бю-

джетни пари за сметка на данъкоплатците, мутрите – бой, заплахи и правене на пари за сметка на неограничена от никакви правила и закони експлоатация на данъкоплатците. И двата вида паразити плодотворно сътрудничат с униформени и цивилни ченгета, със съдии и прокурори, както и помежду си. Последното обуславя съществуването на хибридните форми като *мутрополитик* и *политикомутра*. По изключение сред политиците се мяркат индивиди, привидно отклоняващи се от описаните поведенчески навици, в този случай обикновено става дума за подставени лица, тоест или подведени, или наивни, да не кажем глупави. Срещат се и хора, които се преструват на мутри, за да се възползват от страха на обществото; тук очевидно имаме работа с мошенници, чието битие секва, ако прека-

лят и се озоват на пътя на истинските играчи.

Политиците и кръгът от мутри около тях понякога враждуват, но то е като свада между две вълчи глутници, тръгнали да гушат едно и също стадо овце. След кратко зъбене, малко отскубнати фъндъци козина и няколко прегризани гърла, те се споразумяват и си поделят плячката направо по братски.

Разликите между политиците и мутрите са дребни: мутрата по правило изпълнява заплахите си, политикът своите обещания – само случайно; мутрата от лапане на пари трупа мускулна маса, докато политикът – предимно подкожна мазнина.

И понеже и двата типа паразити отдавна и безвъзвратно са изяли и изпили онoва, което са заграбили от народа, единственият начин за компенсация е: от мазните да

се свари сапун, а дебеловратите да ги пуснем под ножа.

Очаквани резултати от мероприятието: по-чист, по-здравословен и по-свободен въздух за дишане.

Внимание! Обезпаразитяването на обществото няма да бъде успешно, ако се съхрани благоприятната за развъждане на паразитите социална среда (*„демократични“ избори, страх, апатия, социално неравенство, власт, данъци, принуда, „пазарна икономика“, монополизъм и др. подобни*). Политиците и мутрите трябва да бъдат унищожени **не като конкретни хора, а като СОЦИАЛНА КЛАСА**, която има привилегията безнаказано да лъже, да краде, да бие, да убива.

Забележка: въздържайте се от изкушението да възложите обезпаразитяването върху лице „със силна ръка“. Обикновено такъв тип „наро-

ден спасител“ носи званието генерал, макар че за тази роля успешно са се пробвали полковници, ефрейтори, селски учители, а днес се натискат пожарникари, физкултурници, неуспели журналисти и обикновени социопати.

Ако се излъжете да дадете власт на някой подобен *юначен борец против заразата*, ще отгледате поредния паразит от крайно опасния за народното здраве щам „мутрополитик“ – с целия му антураж от лакомни политици и мутри. Такава стъпка може да се окаже фатална за всеки един гражданин от какъвто да е етнос, пол, възраст и умствени способности.

Обществената хигиена, уважаеми сънародници, е дело лично и непосредствено на всеки и в солидарен съюз с други нормални хора. •

Санепидстанция

ПОЛИТИЦИТЕ НА САПУН, МУТРИТЕ ПОД НОЖА!

ОЩЕ НЕ СА ГИ ЗАБРАНИЛИ (ПОЧТИ)

Купуването и продаването на гласове е... норма

Приключи мероприятието „демократични избори“. Според оценките на почти всички наблюдатели и на самите граждани те протекоха безобразно – хаос, липса на организация, купени гласове, подмяна на бюлетини. В градове като Несебър и Перник работници и служители на цели предприятия са гласували еднотушно, в съгласие с политическите предпочитания на работодателите си, което е неестествено и явен признак за принудителен вот. На места като Белица масовото недоволство от резултатите граничи с бунт.

Трудно е да се спори с мнението, че избори 2011 бяха срамна работа, но нека не се залязваме – **самата изборна практика е срам и престъпление срещу волята на народа**. По простата причина, че *представителната демокрация е „народовластие“* (както се превежда от гръцки думата „демокрация“) *само веднъж на четири години, докато през останалото време си е олигокрация* („власт на малцинството“) *с всички негативни последици за мнозинството*.

Мнозина съвсем не глупави хора заявиха, че са гласували за „по-малкото зло“. Уви, те се заблуждават, мислейки, че

малкото зло си остава нещо като мъничка лакома твар, без да пораства до голяма и много алчна лама. Тези хора за пореден път ще останат разочаровани и по-лошо – без да си извадят поуки. В свое оправдание ще напомним лукавия афоризъм на Чърчил, че „демократията е лошо нещо, но по-добро не е измислено“. Това не е така. **По-доброто е пряката демокрация**, защото в сравнение с „представителната демокрация“ тя е съвършено различна форма на координиране и взаимодействие между частите на цялото общество. *Пряката демокрация не познава професионални политици, тя се упражнява всеки ден от всеки и така системните грешки при нея не се натрупват в остри социални проблеми, а се разрешават незабавно според волята и разбиранията на самите хора*.

Анализът на изборите от гледната точка на анархистите се състои в разглеждането на най-важния показател – изборителната активност. Тоест процентът хора, които са отказали по една или друга причина да участват в измамата, чрез която властта „презарежда матрицата“, за да се съхрани и да паразитира върху населението.

Що е ЦИК?

С приемането на изборния кодекс на 28.01.2011 г. Централната избирателна комисия на Република България (ЦИК) става постоянен орган, който е на бюджетна издръжка към Министерски съвет и се назначава с Указ на президента на Република България. Комисията е съставена от 19 члена, разпределени на квотен принцип между парламентарно представените политически партии и коалиции на политически партии. Политическите партии и коалициите на политически партии, които имат членове в Европейския парламент, но не са парламентарно представени, имат право на по един член в комисията.

По този начин ЦИК е инструмент на властта за получаване на легитимност, за да може да властва над народа, без да бъде контролирана от него.

На първи тур в изборителните списъци имаше 6 873 589 души, вписани в самия изборен ден бяха 11 647 и още 10 980 – от допълнителните избирателни списъци (как-

вото и да значи това). Общо: **6 896 216** имена.

Броят на гласувалите според положените подписи в протоколите беше **3 593 751** души според данни на ЦИК (а в урните регистрираха 135 бюлетини в повече). Коемо прави **52,11% избирателна активност**, като това число се различава от официално обявеното. За недействителни бяха обявени 229 844 бюлетини.

Предвид удължаването на изборния ден с един, два, та чак четири часа на места, предвид данните за ниската избирателна активност към 17:00 на 23 октомври (след което липсваха данни по този показател в продължение на няколко дни), има пълното основание да се смята, че реално са гласували по-малко от половината избиратели по списък.

Да си припомним, че в медиите многократно се повтаряха сведения за 460 000 души, на които е било отказано да гласуват („под запрещение“), както и **оценката за купения вот – най-малко 230 000 гласа** (най-вече в гетата).

В големите градове, където е съсредоточено населението на страната, избирателната активност също не беше „на ниво“ **по официални**

данни: София – 43,49%, Пловдив – 50,41%, Варна – 48,81%, Бургас – 58,64%, Русе – 47,54%, Стара Загора – 49,72%, Плевен – 43,82%.

И на втори като на първия

Управляващите обаче се похваляха с по-високо участие на **втори тур** (да напомним, че начело на изборния им щаб застана шефът на МВР – 60 000 сигурни гласа от служителите на ведомството, 100% вот от намиращите се затворите и нелишени от право да гласуват, както и кой знае още колко „убедени“ от полицията да направят „правилния избор“). Така им се иска. В Пловдив и Бургас до 17:00 активността е била под 20%; **като окончателната активност** (нак по официални данни) в градовете Варна, Русе, Стара Загора, Плевен, Шумен и Перник е била под 49%, а в Добрич – едва 29%, Ямбол се е „отчел“ с 50,5%.

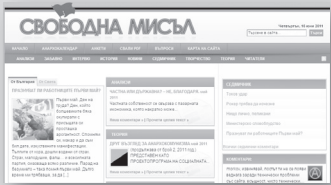
На втори тур избирателите по списък вече са били **6 910 491** души, вписани в изборния ден – 17 555, от допълнителните избирателни списъци – 9702. Общо: 6 937 748 имена.

» » продължава на страница 4

HTTP://SM.A-BG.NET

СЕДМИЧНИК НА „СВОБОДНА МИСЪЛ“ В ИНТЕРНЕТ

пълните текстове четете на: <http://sm.a-bg.net/categoria/sedmichnik>

Планетата Бъл Ря

Кратък преглед на разпределението на богатството на планетата Бъл Ря. •

Пряка демокрация в София

Фоторепортаж за международната инициатива за искане на пряка демокрация. •

Диктатура на предрасъдъците

Сблъсъкът на комунисти-сталинисти и анархисти пред гръцкия парламент предизвиква разнопосочни коментари и остри спорове. •

Студентско

Уморената от учене и работа България няма сили да се гневи, нито да даде израз на гнева си с действия. •

Гласоподаването е престъпление

По-точно – съучастие в престъплението на управляващата класа срещу свободата на всеки един от нас. •

Трудово-образователно

Учениците ще изучават „трудовете си права“ – сиреч ролята на наемни роби на капиталистическата система. •

Попски неволи

КТ „Подкрепа“ защитава правата на... свещениците, тоест загрижена е за социалните паразити, а не за трудовете хора. •

История на анархическия печат в България

Илюстрирана история на свободния печат у нас. •

Две години от смъртта на Георги (Жорж) Карталски

Възпоменание за един достоен човек. •

Ще осъдят ли цар Киро?

Не и за това, за което трябва да осъдим заедно с него цялата политическа и бизнес класа. •

Екология?

Загрижените за планетата ще облагат издишвания въглероден диоксид. •

СЛЕДИЗБОРНИ ИЗПЪЛНЕНИЯ НА ПРЕДИЗБОРНИ ОБЕЩАНИЯ

Асоциални придобивки след изборите

Придобивка първа: Бърза медицинска помощ ще получават само хора със здравна осигуровка. На платилите – честито. На неплатилите (по официални данни на здравната каса близо 2 милиона българи нямат здравна осигуровка) – лека им пръст.

Придобивка втора: *“Реформите” в БДЖ нямат алтернатива* – рекоха и отсекоха икономисти. Под реформи се има предвид съкращения на персонала (и този път не само на клатикрачковци от административията, но и на бачкатори, от които *непосредствено* зависи работата на железницата). БДЖ били на загуба, затова трябвало да се отреже „излишното“. Преди време, когато от БДЖ отрязали товарните превози и ги предали на частната БЖК (собственик – офшорки), сигурно никому от икономистите не хрумна, че железницата ще тръгне на загуба. Все едно ампутирате краката на един човек и после тъжно клатите глава: *не, не става от този завалял лекоатлет, не става... да му отрежем още нещо, та белким стане?*

Та по този случай придобивката всъщност ще е стачка... а после може би приватизация на БДЖ. На собствениците на автомобили – честито.

Докато траеше кампанията, ни обещаваха придобивки, а сега ще ни вземат максата за слушането на тези обещания – „Данък наивност“.

Който разчита на влак – да си пригответи по-голяма част от заплатата за стигане до местоработата.

Придобивка трета: Работодатели, държава *и синдикати* си стиснаха ръцете и се споразумяха за нещо, за което говореха преди, но по изборно време срамежливо го замълчаха. А именно – *на глоба подлежат вече не само работодатели, които не плащат осигуровки, но и работници, които работят без трудов договор*. Според синдикатите това „не било точно глоба“... има си хас. То е подарък за държавата, постъпления в бюджета. Ще си ги разпределят и въртят, пък когато стане време за пенсия, ще вдигнат пенсионната възраст отново, белким човекът хвърли топа, преди да дочака възвращаемостта на осигуровките си... Погледнете обаче от *хубавата страна*: парите му са останали и укрепили държавата. Какво

щастие, какво морално удовлетворение!

На работещите по закон – честито, но да не се отпускат, че знае ли се... А на работещите незаконно – така и така чорбаджията ви е обрал, да не ви пука, че ще ви оберат още веднъж. Така е по закон, а законът е писан за робовете. Тъй де, щом се примирявате – какви сте?

Придобивка четвърта: Пенсионер осъдил енергиен монополист за обезщетение. Това е прецедент. Нищо, че процедурата е отнела много време (а то се не връща) и пари (а те се обезценяват). Нищо, че монополистът ще обжалва и не се знае точно кога човекът ще си вземе парите, изстраданияте. Посланието е прозрачно – недейте с гражданско неподчинение и преки действия (те са право на свободни хора, а и права не се дават, те се вземат), обърнете се в съда и

разчитайте на законите (защото те са за робовете). На способните да пълнят гушата на адвокати – честито. На достатъчно младите и здравите да дочакат съдебно решение – гваж по-честито. Към останалите – един съвет: *със съдебните разходи можете да си купите цял танк, макар да ви трябва само един автомат и сандък с патрони*. Е, трябва и кураж, и чувство за собствено достойнство, ама тия неща не се купуват.

Придобивка пета: Служителите на МВР ще протестират срещу орязани социали... опа, извинете. Това не е придобивка, това е анонс за харчове. Защо ли? Защото негодбали стотинки в кесията си полицаи ще плъзнат по улици и магистрали, за да си допълнят потребителските кошници с неофициални глоби (да не кажем „подкупи“). От което не можете да придобие нищо. Горедолу както и в горните случаи. Честито на всички без изключение.

Поука: След избори е така. Докато траеше кампанията, ви обещаваха придобивки, а сега ще ви вземат максата за слушането на тези обещания. „Данък наивност“ един вид... •

Шаркан

ОЩЕ НЕ СА ГИ ЗАБРАНИЛИ (ПОЧТИ)

Купуването и продаването... е норма

» » » продължава от страница 3

Резултатите според ЦИК: брой гласували избиратели – **3 334 169**; недействителни бюлетини – 104 837. Оттук избирателната активност (със сигурност отново раздува) е **48,06%**.

От което следва, че сегашната власт е спечелена **при неучастието на близо 52 души от всеки 100 души**, притежаващи лична карта на „гражданин на Република България“.

Религиозно развитие и благоустройство

В местните избори лидерската формация на бившия богугард на Тодор Живков (и сегашен негов ученик, по собствените му думи) има 1583 общински съветници и мнозинство кметове по цялата страна.

Представящата се като „лява“ политическа сила, чиито лидери откриват паметници на Тодор Живков, е втората по брой кметове и общински съветници.

И двете партии обаче, въпреки популистката си риторика, подкрепят едрия бизнес и предприемат антисоциални мерки, когато гласуват за закони и издават правителствени укази.

Президентът е избран от по-малко от една четвърт от имащите право на глас... Толкова е и легитимността на сегашната власт – привилегировано малцинство, избрано от непривилегировано малцинство.

Спечелилият мястото „президент на републиката“ е човек, оглавявал Министерството на регионалното развитие, което развива регионите, отпускаяйки сред-

ства за строеж на над 300 нови... църкви в страната, докато в малките населени места се закриват болници, училища и пощенски станции.

Вицепрезидентката пък идва от поста министър на правосъдието, чиято дейност е под всякаква критика даже за хора, които смятат държавата за нещо полезно (а то не е).

Сладката длъжност „президент“, при която има достатъчно пълномощия (и бонус от една частна армия, НСО, назначавана лично от президента) *и на практика никак-ви отговорности*, беше дадена на настоящото лице Росен Плевнелиев от **1 698 136** избиратели (*348 756 повече от получените на първия тур, докато неговият противник Ивайло Калфин е взел спрямо първия тур 556 893 гласа повече, при разлика между двамата кандидати от 167 хиляди гласоподаватели*). Тоест, **президентът е избран от 24,48% от имащите правото на глас граждани** на – представителната власт е представител на по-малко от една четвърт.

Точно толкова е легитимността на сегашната местна и президентска власт. Власт, упражнявана от привилегировано малцинство, избрано от непривилегировано малцинство.

Къде тук може да припознаем демокрация, пък било и „представителна“?

Васил Арапов

Нито демократи, нито диктатори – анархисти

Демокрация означава, на теория, народно правителство: правителство на всички, в полза на всички и чрез сътрудничество на всички. При демокрацията народът трябва да може да казва какво иска, да назначава изпълнители на своята воля, да ги надзирава, да ги уволнява, когато поиска.

Естествено, това предполага щото всички личности, които съставят народа, да имат възможност да си изработват мнение по всички въпроси, които ги интересуват, и да прокарват това мнение. Това предполага всеки да е политически и икономически независим, и никой да не е заставен, за да живее, да се подчинява на чужда воля. Щом като съществуват класи и личности, лишени от средства за производство и следователно зависими от ония, които са си присвоили монопола върху тия средства, мнимият демократичен режим не може да бъде друго освен една лъжа, с която да се мами и покорява масата, чрез залъгване със суверенитети, и по тоя начин да се заздравява господството на имотната и привилегированата класа. А такава е – и такава е била винаги – демокрацията при капиталистическия режим, каквато и форма да приема тя – от конституционна

та монархия до така наречено то пряко управление.

Демокрация, народно правителство би могло да съществува само при един социалистически режим, когато, със социализиране на средствата за производство, правото на всички да се месят в обществените работи би имало за основа и гаранция икономическата независимост на всеки човек. ... И такъв именно се е представял той на всички ония, които през време на абсолютната монархия са се борили, страдали и умирали за свободата.

Работата обаче е там, че такава правителство на всички изглежда невъзможно, тъй като личностите, които съставят народа, се различават в мненията и желанията си и никога почти не се случва те да са съгласувани върху един въпрос; така че, ако съществува правителство на всички, то в най-добрия случай представлява само правителството на мнозинството. Демократите – социалисти или не – са напълно съгласни с това. Наистина, те прибавят, че правата на малцинството се зачитат; но тъй като тия права се определят от мнозинството, малцинството в края на краищата има право да прави само онова, което мно-

зинството иска и позволява. Единствената преграда срещу произвола на мнозинството си остава съпротивата, която малцинството би могло да противопостави. Това обаче означава, че обществената борба продължава – борба, в която една част от членовете на обществото, сиреч мнозинството, има право да налага своята воля, използвайки за своите лични цели сили на всички.

... Правителство означава право да се създават закони и да се налагат на всички чрез сила. Няма правителство без стражари.

... Тогава искаме ли правителство на малцинството?

Разбира се, че не, защото ако е несправедливо и вредно мнозинството да потиска малцинството и да спъва прогреса, още по-несправедливо и по-вредно е малцинството да потиска цялото население или да налага чрез сила собствените си идеи, които дори и да са добри, биха възбудили отвратата и опозиция поради самия факт, че се налагат.

... Кое малцинство трябва да командва?

Това е въпрос на брутална сила и интригантска способност, а изгледите за успех не са за най-искрените и най-преданите на общото благо. За да

се завладее властта, са необходими качества, които съвсем не са ония, що са необходими за възтържествуване на правдата и доброто в света.

Но нека направим пак отстъпки и да допуснем, че между всички домогващи се до властта, на власт ще дойде тъкмо онова малцинство, на което идеите и проектите са най-добри. Да предположим, че на власт са дошли социалистите и дори, бих казал анархистите, ако противоречието на думите не пречеше да кажем това.

Вече за самото завладяване на властта – легално или нелегално – е трябвало да се изхвърли по пътя голяма част от багажа на идеала и да се ликвидират много морални скрупули. И после, дошли веднъж на власт, трябва да се задържи тая власт, а от тук и необходимостта да се заинтересова за новия ред на нещата и да се привърже към властниците цяла една класа от привилегировани, както и да се премахне чрез всички възможни средства всяка опозиция. Може дори това да е с похвална цел, но то ще има винаги свободоубийствени резултати.

Едно установено вече правителство, което се крепи върху пасивното съгласие на мнозинството, силно по чис-

леност и традиция, с чувството, понякога искрено, че има правото, може да остави известни свободи, поне доколкото и докогато привилегированите класи не се чувстват застрашени. Но едно ново правителство, което се крепи само от малцинство – и то често пъти нищожно, – е принудено да бъде тиранично.

Достатъчно е да си спомним какво направиха социалистите и комунистите, когато дойдоха на власт, било като направиха това, изменяйки на своите принципи, било като станаха властници с развети в името на социализма и комунизма знамена.

Не, ние не сме нито за правителство на мнозинството, нито за такова на малцинството: нито за демокрация, нито за диктатура.

Ние сме за общество без стражари.

Ние сме за свободата на всички и за свободния договор, който не ще закъснее да се установи, когато никой не ще принуждава другите и когато всички ще са заинтересовани за добрия вървеж на обществото.

Ние сме за безвластническо общество. •

Епуко Малатеста
Pensiero e Volontà

(Мисъл и воля), април 1926 г.

55 ГОДИНИ ОТ УНГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ ПРЕЗ 1956 Г.

Унгария 1956: против болшеvizма

На 3 ноември 1956 г. в Будапеща влизат съветски войски. Самоходни оръдия предприемат яростна бомбардировка на предградията, в които след това навлиза пехота, подкрепена от танкове. Осъществява се операция „Вихър“, започната по заповед на Политбюро на ЦК на КПСС и командвана от касапина маршал Г. К. Жуков. Целта е „потушаване на антисъветски контрареволуционен метеж“. Битката продължава до 10 ноември.

В периода от 23 октомври (началото на въстанието) до 31 декември загиват 2652 унгарски граждани, ранените са 19 226. От страната бягат почти 200 000 души (5% от населението). Още в първите дни започват масови арести, задържани са над 5000 „метежници“, близо 900 от тях са пратени в затвори в СССР. Екзекутирани са около 350. През следващите две години близо 26 000 души са съдени, като половината от тях попадат в затворите. През 1963 г. правителството на Янош Кадар дава амнистия на всички участници във въстанието.

Официалните загуби на Съветската армия – 669 убити, 51 изчезнали, 1540 ранени. Маршал Жуков получава четвъртата Златна звезда на Герой на Съветския съюз за този жангармски „подвиг“.

Било ли е въстанието наистина антисоциалистическо?

След смъртта на „вожда на прогресивното човечество“ Йосиф Сталин през 1953 г. в много страни от „социалистическия“ (концентрационен) лагер се събуждат надежди за разхлабване на режима. Най-обнадеждена е Унгария, чиято комунистическа партия си позволява да направи известни реформи, на които от Кремъл реагират крайно негативно. Сталинизмът е отхвърлен само на думи – това е поуката, която си вади унгарският народ и недоволството му не закъснява. Външната достигат своя връх на 23 октомври 1956 г. Студентска демонстрация в Будапеща се превръща в спонтанен революционен бунт срещу просъветското правителство, надига се цялата страна.

Импровизирано опълчение от въоръжени граждани прочиства градските улици и обществени сгради от партийни функционери и агенти на Държавна сигурност. Гневът на потиснатите е страшен – мнозина от най-омразните ченгета и началници са екзекутирани на място, други са затворени по килиите, от които освобождават политическите затворници. Граж-

дански съвети изземват пълномощията на общинските управници, животът в страната се контролира от самия народ. В хода на революцията се създават работнически съвети, които успяват да възстановят реда и стопанската дейност. Оказва се (както по-късно в Чехословакия през 1968 г.), че промишлените предприятия могат да работят без строг партийен контрол, без апарат за насилие и пак да останат социалистически. Нещо повече – именно отсъствието на бюрократични и други подобни пречки води до рязко повишаване на производителността и на доходите на работниците в тези предприятия.

„В съвременните условия съветите са единствената позната демократична алтернатива на партийната система, а принципите, върху които са основани, са явно противоположни на принципите на партийната система в много отношения“, сочи Хана Аренд в класическото си изследване „Произход на тоталитаризма“, издадено през 1958 г. в САЩ. И по-нататък: „Създаването на съвети, не реставрация на партиите, е ясният знак за превъзходство на демокрацията над диктатурата, на свободата над тиранията.“

Трудно при това положение е да се характеризира революцията като антисоциалистическа. В сериозните академични изследвания в продължение на 50 години няма и помен от подобно пропагандно внушение. Тъкмо обратното. Според големия социален мислител Жан-Пол Сартр *„Въоръжените работници нямаха намерение да върнат фабриките на капиталистите. Те установиха контрол върху индустриалните предприятия чрез изборни заводски комитети и работнически съвети. Независимо от осемгодишната тирания, от чудовищните и уродливи грешки и престъпления, шансовете за едно национално и демократично комунистическо общество оставаха реални...“*

Това се потвърждава от проектите за реформи, одобрени от работническите съвети:

“Общественият строй е социалистически, като основната част от средствата за производство са обществена собственост при забрана на експлоатацията...“

...частната собственост върху обработваемата земя се ограничава до 200 декара...“

...заводите са колективна собственост, основана върху принципа на работническото самоуправление...“

...свобода на частната инициатива и предприемачеството в рамките на плановото стопанство при забрана на експлоатацията; защита на труда и свобода на работническите сдружения; всеобщо обществено осигуряване...“

Съвсем разбираема е позицията на Запада спрямо Унгарската революция. От гледна точка на бастионите на капитализма „събитията в Унгария“ дават „лош пример“ на собствените им народи. Затова „демократичният свят“ не се противопоставя сериозно на съветската агресия.

През същата година се провежда „прочутият“ Априлски пленум на БКП. Стреснати от народния бунт, партийните тартори Георги Чанков в София и Вълко Червенков в Пловдив публично идиотското обяснение за причините на Въстанието, че в Унгария на ръководни постове в партийния и държавен апарат имало твърде много... евреи, та затова се бил надигнал там народът...

Да оставим идиотските обяснения на идиотите и да разгледаме внимателно примера на Унгария от 1956 г.. Защото без такъв пример оставаме стаго, което не заслужава нищо друго, освен да го доят, стрижат и колят. •

Васил Арапов

ДВИЖЕНИЕТО „ОКУПИРАЙ“

Окупирай България

» » продължава от страница 1

градинката между Народно-то събрание и Университета, за да видя българската „окупация“. Бяха се събрали може би стотина души, повечето извън кръга на редовно абонирани за подобни събития – поздравления за организаторите! Те заслужават поздравления и за друго – техниката беше на ниво, макар и с някои проблеми в началото, градинката беше украсена с лозунги, раздаваха се брошури на минавачите, не се виждаха бутилки и нетрезви физиономии. Като цяло мероприятието протече в позитивен дух на надежда и оптимизъм за бъдещето.

Любопитно беше присъствието на „опозицията на опозицията“ в лицето на Емил Хърсев, който по покана на участниците взе микрофона. Човекът се опита да оправдае съществуването на банките с помощта на клишетата, които е специализиран да разказва и които повечето от протестиращите слушат едва ли не откакто са се родили. Бързо обаче му стана неудобно да продължава под освиркванията и релликите на публиката.

Останалите хора се изказаха в духа на доброто пожелание – хубаво било, че са се събрали, това било истинската демокрация, трябвало да продължат мирните протести.

Дори откровени привърженици на парламентарната борба като Чавдар Кръстев се изказаха в подкрепа на събитието, пазейки се да не рекламират своето начинание. Някои хора изказаха лични проблеми, други обърнаха внимание на това, че много се говори „против“ и твърде малко „за“. Дойдоха хора от Македония, които дадоха своето движение (виж статията „Ненасилие срещу насилието“ от септемврийския брой) за пример как с постоянство и желание може едно движение да набере сила. Изказаха се конкретни предложения – за протести, за реформи, за автономия. Но единственото решение, за което застанаха почти всич-

ки присъстващи, беше да продължат.

Две седмици по-късно отново се събраха в градинката до парламента. Този път не успях да отида, но организаторите разпространиха резюме на мислите, изказани на срещата. Хората (или поне част от тях) настояват за „пълна децентрализация на обществото и право на гражданите да установяват правилата“, „децентрализацията на властта“, „обществена ангажираност“ вместо „политика“, „Не само търговия, а и производство!“, „безплатен софтуер за всички“. Според тях „За да бъде ефективно движението срещу глобалния корпоративен капитали-

зъм, няма нужда да подписва програми с точки и подточки“, „Нужно е обществото да си възвърне публичните пространства като градинки, площади, университети – тези места трябва да бъдат места не само за отмора и удоволствия, но и за диалог и вземане на решения от НАС за НАС!“, „Хората са най-важни, не парите!“ Отново – единственото решение, което е обявено, е участието в глобалния призив за действия на 11.11.11.

Ако се върнем на написаното в медиите, ще видим, че те отново са прави... донейде. Движението има твърде ясни политически послания, особено в западните страни – добре се вижда против какво протестират хората, особено в градове като Ню Йорк и Лондон. Постигат се и резултати – едновременно мобилизация за протест на стотици хиляди хора по цял свят определено е резултат. Наистина обаче не е ясно какво искат от властта, нито с какво ще я принудят да отстъпи. Може би, когато станат ясни отговорите и на тези въпроси, дори журналистите ще станат от компютрите и ще тръгнат на „окупация“. •

Златко

ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ

Структури с пряка демокрация по света

Куна

Народът куна живее на група от 50 малки острова, част от архипелага Комарка Куна Яла, състоящ се общо от 360 такива. Той се намира в Тихия Океан, между границите на Колумбия и Панама. Той извоюва своята автономия след кръвопролитна съпротива срещу колониалната политика през 1925 г. Днес 70-те хиляди куна се справят с ежедневните си дела чрез сложна система на пряка демокрация, която федемира 500 различни автономни общности, които участват в Общ конгрес на куна, свикван веднъж на всеки 6 месеца. Всяка общност и всеки населен остров имат свои вътрешни правила и наредби и е напълно независим от другите – единственото изискване е да пращат четирима делегати на Общия конгрес, за да координират и изработват решения, които засягат всички в района. Активистът куна Ибе в едно интервю обяснява: „Ако правителството на Панама например иска да осъществи каквото и да е проект в района, трябва да се обърне към Конгреса. Конгресът трябва да вземе решението – той има последната дума“.

Тяхната автономия не е само на теория или по формално признати местни права. Когато правителството на Панама издава на канадска минна компания лиценз за проучване и експлоатация на територията на куна, местното население се противопоставя. То отказва на същото правителство да построи и морска база на неговата територия.

Куна не са нито локалисти, нито наивници: те договарят независимо прокарването на оптичен кабел през тяхната територия, което подобрява връзките с интернет както в региона, така и между Латинска Америка и Европа. Действат активно съвместно с местни и регионални групи като част от Народно глобално действие (PGA), което се съпротивлява срещу т. нар. „План Колумбия“ – съвместен проект на Колумбия, САЩ и ЕС, който се провежда под паравана на борбата с наркотърговията, но на практика цели силното милитаризиране на региона. Ибе казва: „Нашите организации искат да се борят заедно, когато борбата е необходима, без разделение между идеологии, цвят и националности. За нас практическият ефект от глобализацията се усеща

от всички потиснати хора, не само от куна или местното население: негрите, арабите, селяните и синдикатите също са потиснати. Трябва обаче да действаме с уважение към различните култури, различните мнения и различията между всички хора, които живеят на тази планета“.

Индия

В селището Мендха, намиращо се в щата Махаращра, Индия, лозунгът е: „*Мауа мате, мауа радж*“ („В нашето село ние сме правителството“). Тази тяхна автономия започва със съпротивата срещу изсичането на горите им от фабриката за хартия и целулоза Баларпур, от която излизат като победители. По време на съпротивата си срещу правителството, местните жители развиват система за горско и водно стопанство, както и нови методи за производство на мед, до които достигат благодарение на пряката демокрация и самоорганизацията.

Основните принципи в Мендха са:

Отворени и прозрачни дискусии на открити събрания по всеки местен въпрос

Осигуряване на ясно и добре информирано разбиране

на въпроса преди всяко решение

Взимане на решения само след постигане на консенсус

Недопускане на външна намеса в решенията на селището (външно участие може да бъде допуснато в дискусии, но не и при вземането на решенията)

Всички конфликти между местните и външните хора в селището трябва да се решават на принципа на диалога и ненасилието

Местното събрание е съставено от поне двама възрастни от всяко домакинство (поне един мъж и една жена). Всички обаче могат да посетят срещата, независимо от своята възраст и пол. Събраниято се провежда поне веднъж месечно и въпросите се дискутират и решават, докато се постигне консенсус. Обикновено около 75 процента от местните жители посещават асамблеята, като мъжете и жените са равнопоставени. Външни хора (включително представители на правителството, НПО и активисти) също могат да посещават събранията, да участват в дискусии, да представят свои планове, но нямат право да участват във вземането на решенията. Събраниято служи и като средство за уреж-

дане на конфликти на местно ниво. За по-мощаби такива, се свиква съвет от околните 32 селища с представители от всяко. То решава какви дейности ще се разпределят на подгрупи от общността според интересите, отговорностите и възможностите.

В близо 1500 селища по цяла Индия се наблюдават подобни инициативи. В тези села правителството официално се бои да влиза.

Бразилия

Безимотното работническо движение (съкратено от португалски – MST) е социално движение в Бразилия с около 1,5 милиона безимотни члена в 23 от бразилските 26 щата. MST твърдят, че извършват „поземлена реформа“ в страна, в която разпределението на територията е много несправедливо. MST се борят за достъп и обработка на земя от безимотните.

Дейностите, които MST извършва, се изразяват в окупация на частни земи и колективно им обработване от безимотни и бедни селяни (не само членове на движението). Както окупацията, така и работата

» » продължава на страница 7

КОЙ СИ СПОМНЯ 10 НОЕМВРИ?

Нескончаемият „мирен“ преход

В тази статия правя опит проблемът да бъде осветлен и решен поне в едно негово първо приближение от анархистически позиции. Като бележка, „мирен“ е навсякъде в кавички, защото и най-кръвополитната революция би взела стократно по-малко жертви от безкрайния и безнадежден преход.

През последната четвърт на миналото столетие светът преживя най-тежката политическа и социално-икономическа криза и като следствие – най-сериозната революционна ситуация през целия XX век, която бе произграна от „нисшите класи“ и благодарение на което – матирана от „висшите“. В подкрепа на това твърдение ще цитирам меродавните мнения на двамата отговорни фактори на официалния свят от онази епоха.

През 1975 г. Хелмут Зоненфелд, тогавашен зам.-гържавен секретар на САЩ за източната им политика, в свой секретен доклад пред дипломатическия елит на първата свръхсила, заявява в резюме:

„Империята на Москва преживява най-голямата революционна криза от началото на съществуването си. Първата колония, в която ще се разрази социалната експлозия, е

Полша. Но тъй като кризата в социалистическия лагер е всеобща, вероятно тя ще обхване като верижна реакция и останалите сателити, след което и метрополията (СССР). Среду разпространението на пожара на една социална революция от Берлин до Владивосток не съществуват никакви прегради, железни завеси или берлински стени. Западна Европа също е в криза и пламъците му могат да стигнат до Атлантическия океан. Тогава Социалната революция в Евразия между двата океана ще ни изправи пред ситуация, която ще ни струва много по-скъпо от Третата световна война... За да избегнем тази смъртна опасност, ние трябва да убедим и помогнем на съветските ръководители да реформират своята империя. В две посоки: за разхлабване на колониалните вериги и превръщането ѝ в подобие на Британското „обществено на народите“ и за извършване на структурни промени с въвеждането на смесена собственост (гържавна, частна и самоуправляваща се, подобни на съществуващите в Титова Югославия), придружени от отваряне на стоковия, финансов и трудовия пазар на реформираната империя към световните“.

Като е известно, по-късно, след смъртта на Мао Цзе Дун, от тези препоръки се възползва китайското ръководство, докато Брежневското възприе доста по-различен курс, който се оказва водещ към... гробищата на историята. През 1979 г. „съветската“ армия нахлува в Афганистан, докато в Полша избухват редица социални експлозии. Последната започва през следващата 1980 г., в резултат на която се появява 10 милионният синдикат „Солидарност“. През септември 1981 г. неговият Първи (и последен) конгрес приема програма, в която прокламира като цел превръщането на Полша в самоуправляваща се република и същевременно отправя апел за солидарност към работниците от Изтока в останалите колонии и в метрополията. Като че ли са на път да се сбъднат най-мрачните предчувствия на Зоненфелд: над империята надвисва заплахата от повторение на Унгарската социална революция от 1956 г., този път с колосален обхват и непредсказуем изход.

Оттогава, в течение на цяло десетилетие, до края на 80-те години съвместните усилия на целия официален свят на гържавния и частен

капитал от Москва, Вашингтон, Брюксел и Ватикана със служинското съдействие на европейската социалдемократия, полската компартия и католическата църква, са насочени към обезвреждането на полската революционна бомба. Първата задача на този „Свещен съюз“ е да изолира и обезвреди „екстремистките“ т. е. революционните елементи в „Солидарност“. Наложено е военно положение в Полша от генерал Ярузелски, станал междувреме и първи секретар на полската ПОРП. Арестувани са 45 000 активисти на синдиката, но се оказват необходими още осем години, за да бъдат опитомени полските работници, а генералите с Ярузелски и опортюнистите на Валенса, с благословията на Епископата да седнат на „Кръгла маса“ във Варшава, за да се споразумеят под бдителния контрол на господарите си. Така се стига до първите „свободни избори“, с което се даде сигнал за предстоящите „нежни революции“ (по изразу на Дарендорф) и за „преход при запазване на социалния и граждански мир“ в целия „соцлагер“.

Въпреки това несигурността и страхът от революцията остават. При посещението на Горбачов в Източен Бер-

лин през октомври 1989 г. на въпроса на Хонекер: „Защо отстъпваме без бой, другари?“, идеологът на „перестройката и гласността“ Яковлев заявява: „Защото в СССР зрее революция, на фона на която Октомврийската от 1917 г. ще прилича на буря в чаша с вода.“

Тази е основата, върху която преговорите между „високотоговорещите страни“ завършват със споразумение, гарантиращо „мекото кацане“ на разпадащата се диктатура и съхранението на живота и интересите на номенклатурата в замяна на превръщането ѝ в служинаж на оцелелия единствен световен господар – олигархията на Запада или ядрото на Глобалната империя на транснационалния финансов капитал...

Така, посредством „конвергенцията“ или „свещения съюз на елитите“ на реакцията от двата противостоящи блока в Студената война, на фона на липсата на революционен фактор и летаргията на масите, се стига до овладяването и преодоляването на най-обещаващата революционна ситуация през XX век.

Само в светлината на този процес могат да бъдат раз-

» » » продължава на страница 8

ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ

Структури с пряка демокрация по света

» » » продължава от страница 6

в окупираните земи се извършват чрез система от пряка демокрация и самоорганизация.

MST е организирано изцяло на хоризонтално ниво, чрез колективи, които вземат решения чрез дискусии и консенсус. Основната организационна единица са събранията на всеки 10-15 семейства, живеещи в лагер на MST или в нелегално окупирана територия. На него се повдигат ежедневните въпроси, с които се сблъскват членовете на събранието. Там се избират и по един мъж и една жена, които да представяват местното събрание в общото. Важно е да се каже, че всеки член на семейство, което членува в MST, участва в събрание и това формира мрежата от приблизително 475 000 семейства или 1,5 милиона души.

MST не е политическа партия и няма официални лидери. Това позволява съхраняването на хоризонталното ниво и децентрализирания организационен модел. Целта на тази организация е да даде сила на хората, като ги насърчава да действат „по начина, който сметнат за подходящ, според местните условия“.

Аржентина

Аржентинските предприятия с работническо самоуправление са разнообразни, всяко със свой правен статут и начин за организиране на производството. В повечето случаи работниците завземат фирми, изоставени или затворени от техните собственици по време на финансовата криза през 2001 г. Обикновено собствениците спират производството, спират изплащането на заплатите и обявяват фалит. Решението на работниците да управляват предприятията е продиктувано от нуждата и затова няма нужда от идеология. Ясният мотив за защита на препитанието води до завземането на фабриките и продължаване на производството без началници и собственици.

Занон (фабрика за теракота) е част от движението на самоуправляващите се предприятия, които използват демократични алтернативи и принципа на работническото самоопределение.

Карлос Сааведра, работник в Занон с повече от 10 години стаж в глазиращия цех, заявява че всички работници в предприятието са равни. „Решенията се взимат само от събранието като един-

ствена власт в предприятието. Това не е като при старата управленска система с мениджъри, профсъюзни лидери или делегати, които сами решават какво да правят“. В Занон всички работници получават еднаква заплата, с изключение на малка разлика по стаж, но стаж, базиран на това колко време се е борил срещу стария шеф, дали е бил уволняван, участвал ли е в стачки и окупации.

Работниците от Занон си имат своя политика при наемането на нови хора. Днес предприятието има 473 работника, като повече от 230 са били назначени след като предприятието минава под работнически контрол. Тогава се наемат уволнени в миналото работници от фабриката. По-късно работни места се предоставят и на активисти от народните организации на безработните (пикетерос).

Работниците от Занон въвеждат система за координиране на производството и другите функции на завода. Всеки цех формира своя комисия. Всяка комисия излъчва координатор на ротационен принцип. Координаторът информира за проблемите, новините и конфликтите в цеха пред събранието на координаторите. После коор-

динаторът докладва пред своето цехово представителство. Самите работници имат свои събрания веднъж седмично по смяна. Фабриката има също и общо събрание всеки месец, по време на което производството временно спира.

Всеки месец координаторът-счетоводител изнася доклад за състоянието на фабриката. По време на събранието работниците решават как да използват печалбата. Веднъж решават да я изплатят като премия за работниците, след като преизпълняват нормата за месеца и резултатите надхвърлят прогнозните. Друг път гласу-

ват за наемането на нови 15 работника. Самото назначаване се решава според нуждите на семейството, отношението към борбата и опита в самата работа. Има и предложение работниците да се въртят по различните сектори на управлението, за да наберат повече опит.

След приемането на демократичните практики в предприятието много работници откриват, че малките събирания са по-ефективни в поставянето на специфични проблеми и на доброволни инициативи. •

Текстът е от блога Intidar на Руслан Траг ruslantrad.com

КОЙ СИ СПОМНЯ 10 НОЕМВРИ?

Нескончаемият „мирен“ преход

» » продължава от страница 7

брани събитията в България за чието формално начало се смята датата 10.11.1989 г., която през ноември 2011 г. навярно всички ще отминат с мълчание и едва ли някой ще постави втръсналия въпрос за края на „прехода“, чиято същност крият зад евфемизмите „командно-административна система“ и „пазарна демокрация“.

Точен отговор на въпроса за „историческия смисъл на сакралната дата“ се крие във факта, че днес, на 22-рата ѝ годишнина, „основните политически сили“ се срамуват да признаят бащинството си.

Все пак какво представлява тази „основополагаща дата“ в най-новата българска история? Тя не е нито преврат, нито бунт на масите, нито „нежна революция“. Тя е поредното, четвърто „освобождение“ на България от Москва. При това този път без необходимото нахлуване на нейните армии в предните три „освобождения“. Достатъчен беше един телефонен звън от Кремъл и няколко срещи на губернатора на така наречената НРБ, посланик на Москва в София и генерал от КГБ Шаранов с туземния държавен

глава Тодор Живков. При тези срещи наместникът на Кремъл съобщава на slugата безцеремонно алтернативата, която му е предоставена: безусловна оставка или „лечение“ в някоя московска болница, откъдето ще бъде върнат изкормен в луксозен ковчег, без балсамиране, за да му се устрои „национално погребение“.

Живков не е античен герой, а стар селски хитрец, затова приема да му подгадат оставката и да се оттегли тихо-мълком с „одеялото и закръпените чорапи“ във вилата на дъщерята-внучка в Бояна на ул. „Секвоя“. Последват „благодарности за заслугите му за построяването на двете България“, отклоняващ вниманието смешен съдебен процес за „неправомерно раздаване на коли и апартаменти“ на протежета и първоразрядни проститутки, „кръгла маса“ с „неформалните“ на нейно величество Номенклатурата опозиционери, „избори за ВНС“, коалиционно правителство на СДС с казионния БЗНС и новопреименуваната БКП, която в мимикрията си отново се социалдемократизира... Редуват се многократни избори и смени на правителствата, в които преобладават изтърсаците на номенклатурата, агентите на

ДС и техните доносници. РБ излиза от Варшавския пакт и СИВ, за да влезе в НАТО и ЕС и т. н.

След написването на тази статия ще се състоят новите избори за президент, кметове и общинари. Кои ще ги спечели е ясно, но това е без особено значение. За да завършим с политическата страна на „мирния преход“ към бакалската демокрация, следва да отбележим линията на промените в така наречената опозиция: от СДС през НДСВ до ГЕРБ. Ако тази тенденция се съхрани, след още един мандат на бодигарда и ученика на Тодор Живков и Симеон Сакскобург-Готов, никак не е изключено следващото подставено лице на българската „политическа класа“ да бъде набеденият октопод Алексей Петров (набеден, защото, както вече писахме, той е само една от поповите лъжички на мафията).

Главната икономическа характеристика на „мирния преход“ е трансформирането на държавния в частен капитализъм. Партийната, стопанската и военнопощейската бюрокрация с нейните дечица, внученца и доносници, мутира и се съхрани като класа. От колективен собственик на

икономиката чрез държавата, тя се превърна пак с нейна помощ в колектив от индивидуални и групови собственици. За тази „нова класа“ политическата оцветка вече няма никакво значение и разиграваната политическа комедия от отделните ѝ фракции е предназначена за баламосване и измама на публиката. Нейната същност е борбата между клановете ѝ за преразпределение на „националния капитал“.

Разгледан по този начин, „мирният преход“ от диктатура на държавния капитал към пазарна демокрация на неговите мутанти може да се счита в общи линии за завършен политически и икономически.

„Новата класа“ ще продължи, предвид промененото интернационално статукво, да срязва пъпната си връв с Москва и да установява все по-тесни и всеотрядни служински контакти с новите си господари от Вашингтон и Брюксел, а те ще ги приемат, защото трудно могат да намерят по-сигурни гаранции на своите стратегически, финансови и икономически интереси в региона. Завързвайки българските си лакеи с по-голям синджир, те ще ги оставят да вилнеят на „вътреш-

ния фронт“, тъй като другите въпроси от рода на „правосъдие“, права и свободи, които поставят безадресно и платонично, са само за камуфлаж.

На последно по място, но не и по-важност от гледна точка на „нисиите класи“, е непромененото им се социално статукво, което означава същата, ако ли не увеличена степен на ограбване и безправие. Срещу това новите господари нямат нищо против, те го разглеждат като наша „вътрешна работа“, макар да са готови да се намесят при всеки опит за промяната му.

При такава „патово положение“ единственият извор на надежда и оптимизъм остава очертаващата се през предстоящите десетилетия на XXI век нова, този път глобална криза в недостроената глобална империя на транснационалния финансов капитал, която като че ли е забременяла със своята последна революционна ситуация. Дано да не я прозпамя както предишната и да не продължим да оправдаваме революционната си „недостатъчност“ и бездействие пред мародерството на мафиотите с „овчегушието на генетично увреденото народно стаго...“ •

Георги Константинов

ИСТОРИЯ

Социология на „социализма“

ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО И СОЦИАЛНО СТАТУКВО НА „НРБ“ И ИЗХОДЪТ ОТ НЕГО

XIV. ПРИЧИНИ ЗА ИЗОСТАНАЛОСТТА НИ И ИЗХОДЪТ ОТ НЕЯ

Ще започнем разглеждането на тези въпроси от изключителна важност (без всякакви претенции за изчерпателност) с една от водещите области в съвременната икономика – производството и експлоатацията на ЕИМ (електронноизчислителни машини или компютри).

Използваните у нас модели са от преди 10-15-20 години, а както е известно, тези машини се амортизират морално за 3-4-5 години! Произвеждат се у нас по японски лиценз компютри, са извадени от производството на страната, продала ни патентите си, преди близо десетилетие – във време, в което всяко следващо десетилетие по своята динамика и скорост на изменения се равнява на предшестващото го столетие! В това направление кражбите и копиранията на машини от трето поколение (IBM-360), в които част от управляващите виждат панацея срещу кризата на изостаналата ни икономика, няма да променят нищо! Защото тези мощни средства за управление, контрол и автома-

тизиране на производствените процеси си остават в абсолютно несъответствие с целия безнадеждно остарял индустриален скелет и с цялата допотопна технология. (Ако ефикасната експлоатация на компютрите можеше да се комплектува с всяка производствена и технологическа база и да се рентира, те сигурно щяха да се появят още в Египет на фараоните и жреците, за да бъдат използвани в строителството на... пирамидите.)

В другите браншове на индустрията, в минното дело и в транспорта има машини отпреди 30-40-50 години. Най-модерните методи в строителството са със същата давност. Не са малко обектите на които строителните работи се извършват както по времето на Тут Анк Амон, а знаме на „челниците“ е... уста Колю Фичето! В селското стопанство още се срещат жени, които работят с мотики – едно „средство за производство“, датиращо от каменната ера. Индустриализацията на земеделието е нищожна в сравнение с тази в европейското или американско селско стопанство. С около 2-2,5 пъти повече селскостопански ра-

Изходът е в отделянето на средства и сили за хармонично и ускорено развитие на всички сектори на стопанството и науката.

ботници от нашите, 200-милионните САЩ получават 40-50 пъти по-голяма продукция, а в някои сектори разликата в производителността на труда е стократна. Резултатът е, че в решаващите сектори на българската икономика тя е от пет до няколко десетки пъти по-ниска от тази на работниците във високоразвитите страни. Във външната търговия тази изостаналост води до пасивен търговски баланс, към който се прибавя и неравноправното ни положение в СИВ, доминиран от отношенията между колоните

и империята. Стопанската политика на СССР спрямо останалите все още в лапите му шест соц. страни, която напомня поразително тази на САЩ в задния им Латиноамерикански двор, води до развитие на нашето стопанство, съобразено с имперските и грабителски интереси на метрополията. Това е още един допълнителен източник на изостананост, обедняването, диспропорциите и нехармоничното развитие на колониалната ни икономика.

Изходът от тази изостаналост е в модернизацията, тоест в отделянето на средства и сили за хармонично и ускорено развитие на всички сектори на стопанството и науката. Само че върху исканията на отделните стопански и научни единици за целево отпускане на средства, „нашите“ видни държавни и делови мъже от рода на Пеко Таков поставят резолюции, в които са написали собственоръчно: „Бай Еги кой си, суха пара няма – действай!“

Финансовите възможности на „нашата“ господстваща и експлоататорска класа за инвестиции в икономиката са ограничени от няколко основни и дълбоко присъщи на режима фактора. А средства,

сили и резерви съществуват! Само че всяко слагане на ръка върху тях е равносилно на ликвидироване на нейното господство. Ето защо, ние твърдим, че само възстановяване на пролетариата може да преодолее изостаналостта ни, като:

- ликвидира колониалната експлоатация;
- ликвидира паразитизма на номенклатурата и експроприира имуществата ѝ, банките ѝ влогове, предметите за лукс и разкош, скъпоценностите, съхранявани в 3200 касети в подземията на БНБ, и сложи ръка върху нейните чуждестранни „спестявания“ и инвестиции;

- унищожи високите заплати и доходи, привилегиите и охолството, сложи край на креховското разточителство и нескончаемите посрещания и изпращания на всевъзможни делегации у нас и в чужбина, на командировъчния туризъм и на вечния празник с банкетите и метресите;

- ликвидира заплащането, снабдяването и въоръжаването на огромната армия и полиция, които поглъщат над 20% от националния доход, и са предназначени за смазване на недоволството у нас или в другите „братски“ страни и

» » » продължава на страница 9

Китайците преоткриват марксизма

100 ГОДИНИ СЛЕД СИНХАЙСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ ВСИЧКО ЗАПОЧВА ОТНАЧАЛО

През септември и октомври 1911 г. в Китай избухват редица въстания, в това число и в императорската армия, които довеждат до падането на монархията и установяване на републиканско управление. Смята се, че Синхайската революция е първата от веригата социални взривове, завършили с идването на власт на партията на Мао Дзедун през 1949.

Разликата между Китай от 1911 г. и днешната КНР е огромна, но има нещо, което прилича на връщане в началото на кръговата писта на историята. **Сто години след падането на монархията в университетите на КНР се появяват... кръжоци на студенти-марксиста.**

Явлението все още не е масово, но вече е достатъчно широко разпространено. Ситуацията е парадоксална. От една страна марксизмът е задължителен предмет в китайските вузове и огромната част от младежите го възприемат като досадно, макар и неизбежно упражняване в никому ненужна риторика. Ето че се намерили студенти обаче, които възприемат премъдростите на марксизма сериозно. Това има просто обяснение: в со-

циално отношение страната им прилича на обстановката, в която марксистическата идеология се е създавала преди век и половина. Само слепец не би забелязал в Китай огромното имуществено неравенство, стесняващите се възможности за социална мобилност (на разбираем език „социална мобилност“ значи реална перспектива наеман работник да се замогне и да стане бизнесмен, поне от средна ръка), дискриминацията на нисшите класи, особено на вътрешните и външни мигранти, липсата на каквито и да е социални гаранции, слабата юридическа защита на трудещите се. Така че е разбираемо по-неравнодушните млади китайци да не харесват съществуващото положение. И тъкмо марксистските текстове, които са задължени да зубрят, им говорят как трябва да се решават тези проблеми (чрез диктатура на пролетариата). Същите тези младежи не помнят културната революция на председателя Мао (няколкогодишна кървава чистка, извършена с помощта на недоволните от бюрократизацията на режима маси, излъгани да свър-

шат мръсната работа на политическата полиция на държавата,... а след това натикани обратно в копторите, а най-активните от тях – в масови гробове при жертвите им). Нямам и спомени за гражданската война. Затова не са парализирани от страха на дядовците и бащите си пред сътресенията на „интересните времена“.

Тези неомарксиста не се ограничават с изучаване на „светото писание“. По тяхна инициатива доскоро чисто формалните казионни семинари по марксизъм се превръщат в живи дискусии с нарастващ революционен градус. По време на ваканцията младежите от сравнително по-заможни спрямо работни-

ческата класа семейства... отиват в заводи и фабрики, на поля и ниви, за да „се каляват сред народа“, както е заветувал „Великият кормчия“, другарят Мао Дзедун.

Тук е истинският парадокс. Властите, които задължават студентите да изучават марксизма (с неговата революционна демагогия, с помощта на която Ленин, Троцки, Мао и други подобни са увеличали масите, за да ги вкарат в капана на държавния капитализъм), никак не са във възторг от живия интерес към една макар и псевдо, но все пак революционна теория. Авторитарната държава с идеологически партиен монопол, с държавно регулирана капиталистическа икономика проповядва идеи, насочени срещу самата нея.

Разбира се, даже ако допуснем, че тези кръжоци се превърнат в обзримо бъдеще в значима обществена сила, тогава, заради марксистическата си ориентация към пролетарска диктатура (един абсурден план за построяване на бездържавен комунизъм с помощта на суперсилна държава), те не ще поведат народа към Социална революция, а към большевишки рецидив.

От друга страна, може да се очаква осъзнаване, че този път е загънена улица. Марксистите, особено Ленин и Мао, често са присвоявали анархически лозунги, ръководейки се от принципа „целта оправдава средствата“ (а целта им е била вземане, укрепване, разширяване и увековечаване на властта). Затова има шанс сегашните китайски кръжочници да прозрат коя е истинската теория на Социалната революция – тази на анархистите.

Засега правителството държи под контрол всички протестни направления – националистически, егалитарни, религиозни, либерално-демократически, но в условията на задълбочаващата се глобална криза контролирането става все по-трудно, особено когато протестът е поникнал буквално в пазвата им, върху почвата на собствената им, лицемерно изповядвана идеология.

Интересните времена за Китай и за целия свят те първа предстоят. •

по материал
от Андрей Ланьков

ttkkk.livejournal.com/135761.html
Николай Темалов

ИСТОРИЯ

Социология на „социализма“

ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО И СОЦИАЛНО СТАТУКВО НА „НРБ“ И ИЗХОДЪТ ОТ НЕГО

» » » продължава от страница 8

за използването ни като плацдарм и револвер, насочен към съседните страни, съобразно волята и имперските интереси на Москва.

Едва тогава част от тези спестени милиарди ще могат да бъдат употребени за едно ускорено развитие, а свободните работни ръце на съборените от власт паразити – насочени към производството и услугите. Тогава тружениците ще могат да участват активно и равноправно в планирането, разпределението и потреблението на производството с оглед собствените им нужди, тоест превръщайки ги в **социално планиране, разпределение и потребление.**

Не можем обаче, без да изпадаме в маниловски блянове, да заобиколим факта, че близо три десетилетия след установяване на диктатурата на номенклатурата, ние преживяваме епоха, която мнозина сравняват с тази, последвала Виенския конгрес от 1815 г. Статуквото в международните отношения с неговите социално-икономически последици, резултат от най-голямата в историята империалистическа война, продъл-

Никой не може да докаже, че историята не е отредила на България да стане Пиемонт на социалната революция на Изток!

жава да бъде безспорен „замръзнал“ факт. „Равновесието на силите“ е затвърдено и потвърдено с преговори и договори, сключени по време на различните тайни и явни двустранни или четиристранни „срещи на най-високо равнище“, които последваха смъртта на Сталин и излетелите през 1955 г. „женевски духова“ и ни вкараха в безвремието на така нареченото мирно съвместно съществуване на „системите с различен обществен строй“.

Отчитайки основните социални промени през този следвоенен период, следва да ги разглеждаме като отправна точка в нашата революционна перспектива.

Буржоазия, гребна буржоазия и селяни у нас повече не съществуват. Следовател-

но техните политически партии и съюзи **не са и не могат да бъдат фактори в българския обществен живот.** Има само **две класи** – пролетариат и държавнокапиталистическа класа. От тук нататък съхранението или промените в социалното статукво и диктаторския режим зависят изключително от борбата между тях. Революционното унищожение на експлоатацията и на господството може да бъде резултат единствено от тази борба, към която водят или би трябвало да ни отведат противоречията на държавния капитализъм.

В този увод към проектопрограмата на българската Социална революция няма да разглеждаме въпросите на световната криза, съставна част от която е и криза-

та на Руската империя. Няма да разглеждаме и перспективите на световната революция в различните региони и континенти или нейните основания и катализатори. Не защото считаме тези проблеми за маловажни – напротив, ние имаме дълбокото убеждение, че окончателното ни освобождение е негелимо от революционното освобождение на човечеството! Руската и още повече американската революция могат да бъдат най-решителният импулс не само за нас. От друга страна обаче нашият интернационализъм ни задължава да насочим цялото си внимание и сили към организирането и провеждането на революцията там, където сме родени. Там, където ще се сражаваме с „отечествените“ тиранни,

жандарми и експлоататори, помнейки девиза на I Интернационал: „**Освобождението на работническата класа ще бъде дело на самите работници!**“

И още – **свободата не се подарява, тя се взима** – или както е казал Любен Каравелов: „**Свободата не ще екзарх! Искра Караджата!**“

Освен това, като революционни интернационалисти, ние имаме дълг към другите народи и нямаме право да скриваме „националното“ си бездействие зад резоньорски и до баналност втръснали фрази за зависимостта на нашето освобождение от международните фактори.

Срещу тези, които ще кажат, че ние сме малка страна, с малък народ, си струва да припомним, че когато Италия от XIX век узря за революцията, победният марш на гарибалдейците започна от най-малката държавица на Апенинския ботуш – Пиемонтската. Никой не може да докаже, че историята не е отредила на България да стане Пиемонт на социалната революция на Изток! •

(следва)
Г. Константинов
юли-август 1973 г.
Бежански лагер Пагричано

Как оцеля режимът на Франко

» » » продължава от миналия брой

За разлика от други тоталитарни режими (СССР, Италия, Германия), в Испания не фашистката партия превзема държавния апарат, а авторитарната държава подчинява на себе си партията и я използва за свои цели. Едва след това подчиняване Фалангата става многобройна – с указ на Франко в редиците на фалангистите са записани държавните служители и офицерството. Краят на изтощителната гражданска война слага началото на терора срещу победените републиканци.

Втората световна война изненадва генерала. Смутен от нападението на своя благодетел Германия срещу католическа Полша, Франко намира за по-безопасно да заеме неопределената позиция на „невоюваща страна“. Хитлер не успява да убеди предпазливия генерал да се включи по-активно във войната и накрая го оставя на мира с думите: „Предпочитам да ми извадят няколко зъба без упойка, отколкото да преговарям отново с каудильо“. За замазване на очите на съюзника, Франко все пак изпраща на Източния фронт една дивизия.

През 1942 генералът приема инициатива, която

се оказва добра политическа инвестиция – предлага създаване на блок от „неутрални държави“, които да уредят мир между западните съюзници и страните от оста, за да може всички сили да се съсредоточат на изток, срещу „червената заплаха“. По този начин Франко хем остава лоялен към Мусолини и Хитлер, хем подава ръка на „демократичния“ Запад, който остава повече или по-малко пасивен в Гражданската война. Инициативата се проваля, защото Швейцария и Швеция отклоняват поканата, а САЩ и Великобритания остро я осъждат, но не я забравят. Англичаните са допълнително признателни, защото испанските войски нито напират да превземат британската база на Гибралтар – от ключово значение за операциите на съюзниците в Северна Африка, – нито дипломатите на Франко позволяват на немците да го сторят.

След сраженията при Ел Аламейн, Сталинград, Курск и гебаркирането на англо-американските войски в Сицилия през 1943 г. вече няма съмнение, че победата на антихитлеристката коалиция е единствено въпрос на време. На 1 октомври същата година Испания от „невоюваща“ става „неутрална“ страна в Голя-

мата война. Обявявайки това решение, генералът е облечен в адмиралски мундир, вместо в униформата на ФЕ-ХОНС. Впрочем от старата Фаланга вече е останало само името. Всички стари кадри са изтикани от ръководния център, променена е структурата, преформулирани са целите.

Затоплянето на отношенията със западните съюзници се дължи на намеренията им за десант в Нормандия, като неутралитетът на Франко съществено би облекчил планираната операция. В реч пред парламента на 24 май 1944 г. Уинстън Чърчил в прав текст заявява, че възлага надежди на Франко за „силно влияние в полза на мира в Средиземно море“, докато „вътрешните проблеми на Испания – те са работа на самите испанци“.

На конференцията в Потсдам правителствата на страните-победителки „наказват“ Испания с неприемане в ООН, но с нищо друго не санкционират режима на генерала.

От 1945 до 1950 Франко се мъчи да преодолее международната изолация, като в същото време се бори да запази властта си от монархистите. Той дори свиква референдум, като взема мерки за „правилното му протичане“,

а активността на избирателите гарантира с подпечатване на купоните за храна на всеки гласувал. Резултатът е над 90% одобрение. Абсолютната власт на генерала е потвърдена. Под впечатление от този вот, който трудно може да се определи като свободен, се обезкуражава съпротивителното движение, а някои страни членки на ООН изпращат свои посланици в Магрид, в нарушение на резолюцията на Обединените нации, според която режимът е обявен за фашистки. На 5 ноември 1950 г. ООН отменя тази резолюция с гласовете на САЩ, Франция и Великобритания.

Така лидерите на капитализма се отблагодаряват на генерала за смазването на Социалната революция. Постепенно Испания се превръща в атрактивна курортна дестинация за благоденстващите западни страни. На почивка там не се гнусят да ходят шведски, германски и френски социалдемократи, за които „борбата за човешките, социалните и политически права“ сякаш няма нищо общо с безправното положение на испанските работници и селяни.

Приходите от туризма, заедно със значителните чужди инвестиции (на бизнесмените

режимът гарантира високи доходи при евтина и покорна работна ръка), както и парите на гастарбайтерите осигуряват „икономическото чудо“ през 60-те и 70-те години на 20-ти век. Възходът е платен с потта и лишенията на обикновените испанци. Само през периода 1959-1969 г. от туристите и гурбетчиите държавата прибира по 1 милиард долара годишно.

Петролната криза от 1973 г. слага край на възхода. Засилват се социалните протести. С нова сила продължават борбата си баските сепаратисти от ETA. На 20 ноември 1975 г. смъртта прибира 82-годишния диктатор. Две години по-късно Испания вече се е отърсила от ярема на диктатурата. Никоя многобройна обществена сила не вдига бунт, за да защитава стария режим. Ако днес попитате испанците за Франко и Фалангата, почти всички ще ви кажат, че „това беше срамна страница в нашата история“. •

Шаркан

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

- ¹ Драгомир Драганов „Франкизмът – политика и история“
- ² Жельо Желев „Фашизмът“
- ³ материали от руските и английски страници на „Уикипедия“

ИСТОРИЯ

Кратка история на анархизма

Какво представлява АНАРХИЯТА и АНАРХИЗМЪТ?

Каква е неговата история?

Предлагаме ви следващия текст на Мариана ЕН-КЕЛ от

Международния център за изследване на анархизма (CIRA) в Лозана, за да откриете какво е съществено за анархистическите идеи.

Този кратка история на анархизма, написана в телеграфен стил от нашата швейцарска приятелка, е предназначена за днешното поколение, което няма вкус към дебелиите книги. Нали „великият кормчия“ Мао учеше, че който ги чете – ослепявал, и беше убеден, че в „червената книжка“ е събрана цялата световна мъдрост.

Това не пречи на по-любознателните млади хора, използвайки изброените в предлагания текст имена и събития, с помощта на интернет да разширят познанията си за анархизма, особено тези, които ползват английски, френски, испански, руски или немски, защото на кой и да е от тези езици те могат да намерят истинско богатство от идеи, знания, информация, факти и данни, които, въпреки „информационната епоха“, в която живеем, за жалост, са дефицитни.

Читателко или читателю, вие били ли сте родени през май 1968 година? Знайте, че историята на анархизма не започва със студентските бунтове и с работническите стачки през онези пролет, а век по-рано когато работниците в Европа и в Америка създадоха своите първи организации и синдикати. Или когато Прудон изрече: *Ако това е вашият ред, тогава да, аз съм анархист!*

Анархистите обичат да разказват легенди, да откиват своите предтечи и герои. Това не е беда: без бог и без господар, култът към свети Дурути или свети Равашол, към светиците Луиз и Ема не би могъл да предизвика поражения – жестът към тях приключва с песни или с фланелки с образите им. Историята на анархизма обаче е история на борещи се мъже и жени, жадни за знания и социална промяна, за култура и идеал. Тя е също история на грешки и неуспехи, на конфронтации и успехи, и на несломима воля. Да бъдеш експлоатиран или потиснат не е достатъчно. За да станеш анархист, трябва да пожелаеш да свърши господството и да носиш в сърцето си един нов свят.

Историята на анархистите е отсъствала почти напълно от учебниците и едва отскоро започна да прониква в университетските среди. Следващите редове ще ти дадат едно нейно резюме, няколко откъслечни сведения и ориентира, прекъсвани от песни:

“Работнико, вземи машината, вземи земята, селянино...”

Когато печатарите и строителните работници стачкуват в Женева през 1868 година, финансовите помощи пристигат от повечето страни на Европа: взаимоспомагателните каси са главните инструменти на солидарността в очакване федерацията на свободните производители да отмени наемното робство. В тази епоха още няма синдикални бюрократи, нито установени работнически институции, а само секциите на Международната асоциация на труда (МАТ) или на „Първия Интернационал“, който съществува от няколко години. Щом експлоатираните и потиснати са се организирали, те са разбрали, че ще им бъдат нужни международни контакти, за да бъдат по-силни

и по-добре информирани: както виждаме, „глобализацията“ не датира от вчера.

МАТ обединява в началото всички автономни течения в работническото движение с твърдението, че „освобождаването на трудещите се е тяхно собствено дело“. Карл Маркс и марксистите обаче искат да я превърнат в инструмент на своята политика, подчинявайки работническата организация на завладяването на политическата власт, и се стремят да контролират дейността на секциите чрез установения в Лондон Генерален съвет на Интернационала.

Срещу този авторитарен централизъм Михаил Бакунин и другарите му от Юрска федерация (Швейцария) изправят федерализма, като оценяват критично историческата роля на експеримента на Парижката Комуна от 1871 г. и постепенно създават формата на бъдещото анархистическо и анархосиндикално движение. Не е за учудване, че за тази си дейност те са изключени от МАТ на Хагския конгрес! Въпреки това, почти всички живи сили на Интернационала се солидаризират с тях и поддържат „федералисткия“

конгрес, свикан в Сен Имие в швейцарска Юра през септември на същата 1872 година.

„Автономията и независимостта на работническите федерации и секции е първото условие за освобождението на трудещите се“ декларира конгресът, който препоръчва сключването на *“пакт за приятелство, солидарност и взаимна защита на свободните федерации“*, като установява директна кореспонденция между тях и солидарна защита за *“утвърждаване на единството в Интернационала“*.

Неговата най-известна и най-цитирана – според анархистическата традиция – декларация, се отнася до *“естеството на политическото действие на пролетариата“*. В нея е казано, че *“разрушението на всяка политическа власт е първият дълг на пролетариата“*, че *“всяка така наречена временна революционна организация на политическата власт, която не води до това разрушение, не е нищо друго, освен поредната излишна измама, която е толкова опасна за пролетариата, колкото са и всички съществуващи днес правителства“*, и че *“пролетариатът”*

» » » продължава на страница 11

Разлика между работнически съвети и профсъюзи

Профсъюзите са:

1. Легални, отворени, регистрирани. Те се стараят да действат в рамките на наложеният от държавата закон. Продължителното легално съществуване и навиците да ползват услугите на съдебната система възпитават у профсъюзните членове робската нагласа на респект към системата на капитализма и държавните институции.

2. Контролирани от профсъюзни функционери – чиновници в бюрократична йерархия. Тъкмо бюрократите се разпореждат с финансите на организацията и сключват сделки с работодатели и държавници. Профсъюзните функционери са известни личности, вземат добри заплати, намазват от сделки с бизнеса. Те се чувстват стабилно и уютно по този начин, докато евентуални революционни сътресения само биха застрашили начина им на живот. Легалното им положение и публичност затруднява или напълно изключва възможността някой функционер от профсъюза да предложи или вземе решение, което излиза вън от нормативните рамки.

3. Обикновено структурирани по отрасли, тоест обединяват работниците от определени браншове. Това поз-

волява координирането на стачки и протести в предприятията от един отрасъл, но изолира работниците от колегите им от други браншове.

Съветите:

1. Действат според решенията на общи работнически събрания, тоест по механизма на пряката демокрация. Всеки член на съвета може да бъде сменен във всеки един момент по желание на работниците. Членовете на един съвет строго се придържат към рамките на заръчаното им (мандата) от събранията на трудовите колективи. Именно колективите решават ключовите въпроси, членовете на съвета са само говорители на своите колективи.

2. Съветите по правило възникват в хода на революционни процеси (Русия 1905, 1917-1921; Унгария 1956; Италия и Германия от революционните епохи) или при масови конфронтационни стачки. Съветът увенчава масовото радикално работническо движение, служи като негов координатор. За разлика от легалните синдикати, Съветът не е обвързан от нормите на буржоазното законодателство, не е ограничен от него, макар и да присъства естествени-

ят страх от последиците на нарушаването на закона.

3. Съветите обединяват трудовите колективи в едно цяло, без да ги разделят по професии и браншове. Също така изграят обединяваща роля по териториален признак, способни са да съгласуват борбата на трудовите колективи в рамките на региони, цели страни, както и на международно равнище. Обединението се извършва за интересите на колективите и против всички капиталисти и държавници.

Принципът на Двойната съпротива

Реалният път е единствено в прякото действие. Нищо друго не може да подготви обществото за предизвикателствата на Социалната революция. Прякото действие разрушава в масовото съзнание страха от законите, държавата, капитала и подчинените им силови групировки. Прякото действие разкрива колко фалшиви са авторитетите, настояващи да ги уважават, прякото действие дава нужния опит за борба и ефективна самоорганизация.

По силата на тази логика, в дореволюционни условия по предприятия или на тери-

тории могат постоянно да действат единствено идеите анархокомунистически организации, предимно нелегални. Те следят хода на събитията, изучават обстановката, водят просветна и пропагандна работа, търсят интересни хора. Ако в дадено предприятие (или на дадена територия) възникне огнище на социално напрежение, което се излее в масови протести, членовете на нелегалните идеини организации се включват в работническите събрания, в гражданските инициативни комитети, като агитират да се пристъпи към пряко действие, стачните съвети да се подчиняват на общите събрания. При това се действа предпазливо, без излишно експониране на нелегалните активисти. Когато реалната протестна вълна отмине, те предлагат разпускане на съвета и събранието и приличат в групите си хората, откликнали на пропагандираните идеи в хода на борбата. Тогава, с нараснали сили анализират грешките, постиженията и неуспехите, подготвяйки се за нови стачки или протестни кампании.

Тези нелегални, неафиширащи съществуването си идеини организации се изграждат като мрежа от автономни

групи, обединени от общи стратегически и тактически идеи, както и от пребиваването си на определена територия. Те не са привързани към конкретни отрасли, като по този начин избягват стесняването на интересите си в рамките на кастово-професионалната изгода, от което страдат профсъюзните обединения. Възможно е съществуването и на чисто професионални групи, стига те тясно да си взаимодействат с териториалните.

Строгата автономия на тези организации, отказът им от публични изяви са основата на тяхното оцеляване. Нека с публична пропаганда се занимават онези техни другари, които поради една или друга причина вече са станали говорители пред обществото с истинските си имена, например като издават анархически вестник, литература или бранят идеята на анархизма от лъжи и манипулации пред легалните медии.

Двойната съпротива (идеини групи + съвети) е за желаните да ликвидират капитализма и да установят безкласово и бездържавно самоуправляващо се общество. •

Михаил Магид
с малки съкращения
превод от руски Шаркан

ИСТОРИЯ

Кратка история на анархизма

» » » продължава от страница 10

те от всички страни трябва да осъществят своята солидарност в революционното действие, вън от всяка буржоазна политика“. Трудно е да се формулира по-просто и по-ясно!

По това време федералистичната и антиавторитарна тенденция в МАТ има силни секции в Италия, Испания и Швейцария, по-малобройни групи в Белгия, във Франция, в САЩ, в Уругвай и в Аржентина, както и привърженици в Германия и Северноевропейските страни. Тези тенденции става истинската основа на анархистическото движение, което се развива в тези региони през първите години на своето съществуване, включително и в испанската регионална Федерация, която дава импулс на дискусиите върху анархокомунизма и анархосиндикализма, докато Рикардо Мела и Фернандо Тарига делят Мармол предлагат концепция за анархизма без прилагателни, погедата в САЩ от Волтерин дьо Клейр.

Историята на анархистическото движение започва с края на тази обща организация на цялото работническо движение, каквато беше

МАТ в своето начало. Анархистическите идеи начената своя живот с Прудон, но те имаха и своите забележителни предтечи.

Уилям Годуин е първият философ от епохата на Просвещението, който разработва през 1792 г. концепция, противопоставяща „политическата справедливост“ на съществуването на самостоятелна политическа сфера, и предлага премахването на правителствата и държавите в името на общото благо. Неговата приятелка Мери Уолстоункрафт провъзгласява ясно и категорично правата на жените да живеят самостоятелно и равноправно. Много преди тях Етиен дьо ла Боеси създава концепцията за „доброволното робство“, разкривайки другото лице на господството. Други критични или утопични автори също са въдъновявали анархистическата мисъл и практика.

В САЩ през XIX век се развива анархистическо течение, враждебно на всяка намеса на държавата, защитаващо независимостта на личността. Автори като Джошуа Уорън, Стивън Пърл Ендрю, Лизандръ Спунър и особено Хенри Дейвид Торо („Гражданското неподчинение“, на-

писана в 1849 година) също по свой начин се нареждат сред предтечите на анархизма.

“Ако искаш да бъдеш щастлив, за бога, обеси своя собственик...”

Историята на анархизматито започва, нито завършва с обленените в черно мъже с бомба в ръката. Наистина динамитът е една от популярните форми за уреждане на сметките ни със стария свят. През 1892 г. бомбите на Равашол разрушават домовете на двамата съдии, издали тежки присъди срещу неговите другари работници – предводители на един мним бунт на 1 май предишната година. Ножът на Казерио убива президента на Френската република през 1894 г., няколко години по-късно револверът на Чолгош праща в гроба един президент на САЩ. Няколко високоставени персони са убити или ранени за колко хладнокръвно избити или изгнани в тъмниците бойци? Да напомним и за модернизацията на международната полиция – предшественикът на Интерпол, – която е създадена през 1898 г., за да следи и арестува подривните елементи.

„Пропагандата на дело“ не се свежда само до камата и динамита. Когато този израз е сътворен, той означава просто преминаване към пряката акция – утвърждаване, съпротива или протест – в допълнение към словесната и писмена пропаганда – тези традиционни инструменти на просветения анархизъм. Най-легендарните френски анархисти Равашол или Боно са безсловесни герои, но нека се прочетат защитните речи на един Клеман Дювал през 1887 г., на един Емил Анри през 1894 г. или на Мариус Жакоб в 1905 г. пред френските съдилища, в които те прокламираат правото на самоотбрана и експроприация на експроприаторите, за да се види, че те защитават същите ценности като една Ема Голдман, отхвърляща църковния или граждански брак в името на свободната любов, или на един Буенавентура Дурути, практикуващ „индивидуалното преразпределение на имуществата“, за да се финансират издателски проекти и подпомагат другари-затворници. Когато Мишел Анджолило стреля през 1897 г. в испанския министър-председател, когато Гаetano Бре-

ши убива краля на Италия Виктор Емануил през 1900 г., когато Симон Раговицки застрелва през 1909 г. шефа на аржентинската полиция, отговорен за клането на мнозина работници по време на първомайската манифестация, организирана от FORA, когато Курт Уилкинс, възмутен от избирането на 1500 стачкуващи ратаи в Патагония, ликвидира виновника за това чудовищно престъпление генерал-лейтенант Валера през 1923 г., не само анархисти ги поздравяват за тяхната постъпка и за края на тираните. Работническите организации, журналистите, адвокатите и общественото мнение се мобилизират в тяхна подкрепа или за да почетат тяхната памет.

В други случаи, колкото и благородни да са били мотивите, индивидуалната проява на бунт може да има ужасни последици: гостатъчно е да споменем атентата на сръбския анархист Гаврило Принцип, убил ерцхерцога и австрийски престолонаследник Франц-Фердинанд през 1914 г., или холандецът Маринус ван дер Любе, запалил Райхстага в Берлин през 1933 г. •

(следва)

КУЛТУРА

Лем: бъдещето катастрофира

През септември се навършиха 90 години от рождението на писателя Станислав Лем (1921-2006). Творбите му са преведени на 40 езика, в тях той изследваше границите на човешкото познание, пределите на морала, устойчивостта на самата човечност пред лицето на безкрая, пред изкушенията и опасностите на техническото развитие. Станислав Лем беше предпазлив и критичен мечтател, желаеше да вярва в красиво бъдеще, но наблюдаваните насоки на съвременността го караха да става все по-скептичен, а накрая като че ли дори огорчен.

В едно от последните си интервюта, на въпроса на журналиста защо от 1989 г. е спрял да пише фантастика, Лем отговаря:

Едно време ми трябваше да дам воля на въображението си, а сега не е така.

Бъдещето предизвиква у мен по-скоро страх и тъга, отколкото желание да творя. Темпото на промените е толкова голямо, че ние отдавна вече не го контролираме.

Книжният пазар също не успя да избегне това безумно

ускорение. Книгата сега живее два-три месеца – и толок. Кой ще държи в магазина си книга, публикувана миналата година? Това е боклук.

Новото безмилостно погледение старото. Чудесни произведения (дори ако се появят) се дават в морето от публикации, пробива добре рекламираната халтура.

Осъществи се не най-доброто, а най-изгодното за хората с много пари.

Вече не искам да се блъскам в тази тъпла от материални съображения, а да се морализира сред техния тътен и грохот, вероятно е безполезно.

По-нататък, обяснявайки, че не иска да го помнят като фантаст, че би се радвал неговата „Кибуриада“ да се възприема като философска притча в духа на епохата на Просвещението, той казва:

Това, което се случи с мисте футурологични конструи-

ции при срещата с реалността, е нещо като автомобилна катастрофа.

Ние имаме сега съвсем не това, за което някога се е мечтало. От редицата възможности, които ни дават знанията и технологиите, ние винаги избираме за използване само една малка част и това решение предопределя спектъра на нашите решения в бъдеще.

А критериите за подбор, прилагани в последните петдесет години, и особено сега, от скоро, не са такива, какъвто съм си ги представял.

От това, което очаквах да видя, се осъществи само онова, което се оказва доходно – това, което се продава възможно най-добре. Ние взехме от бъдещето не най-красивото, не най-възвишеното, не което можеше да направи всекиго от нас по-добър, а онова, което на хората с много пари изглежда най-обещаващо в комерсиален план, това, с което са свързани най-добрите маркетингови планове на младите специалисти в големите рекламни агенции.

Шаркан

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв
2. Национално освобождаване и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	5 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	5 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Последните Чапая – Никола Тенджерков	5 лв
32. Достоевски живот – Трифон Терзийски	4 лв
33. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв
3. Що е анархизъм?	0,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв
5. За общината	0,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	1 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.11.1894 г. съгът в Париж осъжда анархиста Пол Реклю (племенник на прочутия безвластник, географ и педагог Елизе Реклю) на 20 години затвор за революционна дейност.
- На 03.11.1853 г. в Магруд умира испанският реформатор Медизибал.
- На 05.11.1844 г. в гр. Лом е роден българският анархист Петър Лозанов (Перчо).
- На 08.11.1944 г. в гр. Рагумир се състои възстановителна конференция на ФАКБ.
- На 08.11.1889 г. в Гуляй Поле (Украйна) е роден легендарният анархист Нестор Махно.
- На 10.11.1945 г. във вестник „Работническа мисъл“ е публикувана „Платформата на ФАКБ“.
- На 11.11.1887 г. са обесени известните „Чикагски анархисти“ – борци за 8 часов работен ден.
- На 11.11.1974 г. в Париж умира един от идеолозите на българското безвластническо движение Иван Рачев Иванов.
- На 17.11.1987 г. в София умира анархистът Трухчо Николов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и концлагери.

- На 17.11.1856 г. умира един от големите теоретици на социализма Робърт Оуен.
- На 20.11.1936 г. по време на Гражданската война в Испания, при отбраната на Магруд подло е убит от български болшевик известният анархист Буенавентура Дурути.
- На 23.11.2004 г. в с. Хърсово (Благоевградско) умира анархистът Любен Янкулов.
- На 24.11.1870 г. в гр. Вилно (Русия) е роден видният анархист Александър Беркман.
- На 25.11.2004 г. в гр. Благоевград умира анархистът Атанас Мечкаров.
- На 27.11.1901 г. в Огрин е обесен анархистът Слави Мерджанов.
- На 28.11.1977 г. в гр. Търговище умира анархистът Иван Стойчев.
- На 30.11.1914 г. умира испанският теоретик на безвластието Анселмо Лоренцо.
- На 30.11.1943 г. в нацисткия концлагер Брендок (Белгия) е убит анархистът Тодор Ангелов (Божаната).

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Райна и Екатерина Йосифови, Кюстендил	100 лв
4. Александър Наков, Перник	10 лв
5. Никола Александров, Мандра	10 лв
6. Славеико, Радко и Кръстю Павлови, Благоевград	200 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: **www.anarchy.bg**
сайт на „Свободна мисъл“: **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2011

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ във ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталоген номер 649

